

Sygn. akt I C 694/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Magdalena Bystrzycka

Protokolant Starszy sekretarz sądowy Monika Próchniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 stycznia 2020 roku w L.

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko R. S. (1)

o zapłatę

I. zasądza od R. S. (1) na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 7.000 zł (siedem tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od R. S. (1) na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.217 zł (dwa tysiące dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 840/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 października 2019 roku powód (...) S.A. z siedzibą w W. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego domagał się zasądzenia od pozwanego R. S. (2) na rzecz powoda kwoty 7.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty z tytułu należności regresowej przysługującej stronie powodowej w stosunku do pozwanego. Ponadto wnosił o zasądzenia od pozwanego na rzecz strony powodowej zwrotu kosztów postępowania, w szczególności zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 12 maja 2002 roku w W., pozwany R. S. (2), kierując w stanie po użyciu alkoholu samochodem marki O. o numerze rejestracyjnym (...), ubezpieczonym w zakresie OC u strony powodowej, nie zachował szczególnej ostrożności i stracił panowanie nad prowadzonym pojazdem, zjechał na prawy pas jezdni, wskutek czego potrącił pieszą – W. A. (1). W wyniku opisanego zdarzenia piesza – W. A. (2) doznała wielonarządowych obrażeń ciała, co skutkowało jej zgonem. Pozwany w momencie spowodowania szkody znajdował się w stanie po użyciu alkoholu. Powód w postępowaniu likwidacyjnym wypłacił synowi zmarłej – R. A. zadośćuczynienie w kwocie 7.000 zł. Wypłata nastąpiła w dniu 10 maja 2019 roku. Wezwanie do zapłaty ww. kwoty z 5 sierpnia 2019 roku zostało doręczone pozwanemu w dniu 9 lipca 2019 roku. W wezwaniu wyznaczono pozwanemu termin zapłaty na dzień 2 sierpnia 2019 roku (pozew k. 3-6).

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 21 października 2019 roku pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazano, że w ocenie strony pozwanej, stan po użyciu alkoholu nie miał żadnego wpływu na wypadek, gdyż w opisie przestępstwa za jakie pozwany został skazany brak jest znamienia w postaci „po spożyciu alkoholu”. Zdaniem strony pozwanej jedynym nienależytym zachowaniem pozwanego podczas wypadku było

niezachowanie prawidłowego, w zaistniałych okolicznościach, odstępu od poprzedzającego pojazdu, a ta samodzielna przesłanka nie pozwala na zasadne dochodzenie od sprawcy przez ubezpieczyciela roszczenia regresowego.

Pełnomocnik pozwanego wskazując na uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2019 roku I (...) 2/19 podniósł, że powód nie miał żadnego obowiązku prawnego wypłaty synowi zmarłej żądanej kwoty zadośćuczynienia, a tym samym pozwany nie musi zwracać żadnej kwoty ubezpieczycielowi (odpowiedź na pozew k. 62-62v).

W toku sprawy strony podtrzymały swoje stanowisko.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 maja 2002 roku w W., pozwany R. S. (2), kierując w stanie po użyciu alkoholu (protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu wykazał 0,24 mg o 15:45, zaś 0,20 mg o 16:00) samochodem marki O. o numerze rejestracyjnym (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, nie zachował niezbędnego odstępu od poprzedzającego samochodu marki H. (...), w następstwie czego, celem uniknięcia zderzenia z hamującym pojazdem marki H. zjechał na sąsiedni prawy pas ruchu doprowadzając do potrącenia pieszej W. A. (1), którą na skutek doznanych w wyniku zdarzenia obrażeń zmarła. R. S. (2) został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 6 stycznia 2005 roku sygn.. akt IV K 1686/02 (dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Lublinie z 06.01.2005 roku, sygn. akt IV K 1686/02 k. 17-17, notatka urzędowa z 12.05.2002 r. k. 19-20, protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu k. 21-22, protokół przesłuchania podejrzanego k. 23-28, opinia k. 29-33, akt zgonu k. 35).

Pojazd marki O. o numerze rejestracyjnym (...) w chwili zdarzenia, korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W. (dowód: informacja z (...) k. 34).

Syn zmarłej – R. A. pismem z dnia 16 listopada 2018 roku zgłosił szkodę wnosząc o zapłatę kwoty 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego w postaci szczególnej więzi rodzinnej, łączącej zmarłą z synem R. A. do którego doszło w związku z ww. wypadkiem na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. Ugoda z dnia 29 kwietnia 2019 roku ubezpieczyciel zobowiązał się wypłacić na rzecz R. A. kwotę 7.000 zł tytułem wszelkich roszczeń związanych ze śmiercią W. A. (1) wskutek zdarzenia z dnia 12 maja 2002 roku. Wypłata nastąpiła w dniu 10 maja 2019 roku (dowód: zgłoszenie szkody k. 36-37, ugoda k. 49, potwierdzenie przelewu k. 50).

Pismem z dnia 3 lipca 2019 roku, doręczonym w dniu 9 lipca 2019 roku, (...) S.A. z siedzibą w W. wystosowało do W. A. (2) wezwanie do zapłaty. W wezwaniu wyznaczono pozwanemu termin zapłaty na dzień 2 sierpnia 2019 roku. Pismem z dnia 6 sierpnia 2019 roku, doręczonym w dniu 12 sierpnia 2019 roku, (...) S.A. z siedzibą w W. wystosowało do W. A. (2) wezwanie do zapłaty. W wezwaniu wyznaczono pozwanemu termin zapłaty na dzień 20 sierpnia 2019 roku (dowód: wezwanie do zapłaty k. 51, potwierdzenie odbioru k. 52-53).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych powyżej dowodów nieosobowych – dokumentów. Sąd nie znalazł podstaw aby zakwestionować ich autentyczności oraz wiarygodności. Nie były również kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Pozwem z dnia 17 października 2019 roku powód (...) S.A. z siedzibą w W. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego domagał się zasądzenia od pozwanego R. S. (2) na rzecz powoda kwoty 7.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty z tytułu należności regresowej przysługującej stronie powodowej w stosunku do pozwanego.

Roszczenie powoda opiera się na § 33 pkt 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 roku w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (Dz.U. 2000 nr 26, poz. 310 z późn. zm.) obowiązującego w chwili zdarzenia zgodnie z którym zakładowi ubezpieczeń przysługuje uprawnienie dochodzenia od kierującego pojazdem zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC odszkodowania jeżeli kierujący wyrządził szkodę umyślnie lub w stanie po użyciu alkoholu albo będąc pod wpływem środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii.

Stosownie do art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Jak słusznie wskazała strona pozwana w wyroku karnym z 6 stycznia 2004 sygn. akt IV K 1686/02 nie wskazano, że R. S. (2) znajdował się w stanie po użyciu alkoholu. Niemniej jednak należy mieć na uwadze, że naruszenie zasady związania ustaleniami wyroku skazującego będzie miało miejsce jedynie w wypadku, gdy sąd cywilny zaprzeczy ustaleniom zawartym w wyroku skazującym. Poza tym zakresem sąd cywilny nie doznaje żadnych ograniczeń i może dokonywać wszystkich niezbędnych ustaleń, które mają istotne znaczenie z punktu widzenia prawidłowego zastosowania przepisów prawa cywilnego (K. Flaga-Gieruszyńska, A. Zieliński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Wyd. 10, Warszawa 2019, Legalis). Nie ma zatem przeszkód, aby w postępowaniu cywilnym Sąd ustalił, że R. S. (2) znajdował się w stanie po użyciu alkoholu.

Stosownie do art. 46 ust. 2 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi z dnia 26 października 1982 r. (Dz.U. Nr 35, poz. 230) stan po użyciu alkoholu zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do: stężenia we krwi od 0,2‰ do 0,5‰ alkoholu albo obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.

W przedmiotowej sprawie protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu wykazał 0,24 mg o 15:45, zaś 0,20 mg o 16:00. Powyższe potwierdza także notatka policyjna. Dokumenty te mają charakter dokumentów urzędowych a zatem zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Ponadto R. S. (2) w czasie przesłuchania w sprawie karnej przyznał, że przed zdarzeniem spożył piwo. Z uwagi na powyższe niewątpliwym jest, że R. S. (2) w chwili zdarzenia znajdował się w stanie po użyciu alkoholu.

W przedmiotowej sprawie strona pozwana nie kwestionowała ww. dokumentów ani okoliczności, że R. S. (2) znajdował się w stanie po użyciu alkoholu podnosząc jedynie, że stan po użyciu alkoholu nie miał żadnego wpływu na wypadek. Powyższe strona pozwana wywodziła z okoliczności, iż w opisie przestępstwa za jakie pozwany został skazany brak jest znamienia w postaci „po spożyciu alkoholu”. Należy jednak mieć na uwadze, że z § 33 pkt 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 roku w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (Dz.U. 2000 nr 26, poz. 310 z późn. zm.) wynika, że dla skutecznego zgłoszenia przez zakład ubezpieczeń roszczenia z regresu nietypowego wystarcza by kierujący wyrządził szkodę w stanie po użyciu alkoholu. Bez znaczenia pozostaje kwestia czy i w jakim stopniu stan kierującego miał wpływ na powstanie szkody.

W przedmiotowej sprawie strona pozwana podnosiła także, że powód nie miał żadnego obowiązku prawnego wypłaty synowi zmarłej żądanej kwoty zadośćuczynienia, a tym samym pozwany nie musi zwracać żadnej kwoty ubezpieczycielowi. Dla uzasadnienia swojego stanowiska pełnomocnik pozwanego wskazał na uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2019 roku I (...) 2/19. W ocenie Sądu rozstrzygającego przedmiotową sprawę, uchwała ta nie ma zastosowania w niniejszym postępowaniu i dotyczy innej sytuacji a mianowicie takiej, gdy podstawą roszczenia o zadośćuczynienie jest ciężki i trwały roztrój zdrowia osoby bliskiej roszczonego, a nie śmierć tej osoby. W przedmiotowej sprawie matka powoda w wyniku wypadku zmarła. Ponadto pełnomocnik pozwanego wskazał na zdania odrębne do uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z 27 marca 2018 roku sygn. akt III CZP 36/17. Sąd rozstrzygający przedmiotową sprawę dostrzega, że kwestia ta budzi pewne kontrowersję. Niemniej jednak zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą oraz ugruntowanym stanowiskiem przeważającej części doktryny prawa, które

Sąd rozstrzygający przedmiotową sprawę w pełni podziela, najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku, a więc przed dodaniem do art. 446 k.c. § 4, który wprost kwestię tę uregulował stanowiąc, że Sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Brak mocy wstecznej przepisu wprowadzonego ustawą o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 30 maja 2008 r. (Dz.U. Nr 116, poz. 731) nie oznacza bowiem, że bliskim osoby, która zmarła przed datą 3.8.2008 r., nie przysługuje zadośćuczynienie. Śmierć osoby bliskiej wywołuje cierpienie spowodowane naruszeniem więzi emocjonalnej i poczucia bliskości. Wartości te uznawane są za dobra osobiste, co uzasadnia przyznanie takim osobom zadośćuczynienia za krzywdę na podstawie art. 448 k.c. Pogląd ten jest silnie utrwalony w orzecznictwie i w literaturze (m.in. wyrok SN z 14.01.2010 r., sygn. akt IV CSK 307/09, uchwała SN z 22.10.2010 r, sygn.. akt III CZP 76/10, uchwała SN z 13.07.2011 r., sygn. akt III CZP 32/11, uchwała SN z 22.10.2010 r., sygn.. akt III CZP 76/10, wyrok SN z 10.11.2010 r., sygn. akt II CSK 248/10, uchwała 7 sędziów SN z 27.6.2014 r. sygn. akt III CZP 2/14; M. Safjan, w: Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2015, Nb 35, s. 1515; Kodeks cywilny. Komentarz, red. prof. ucz. UW dr hab. Konrad Osajda, 2020, Legalis).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał roszczenie za zasadne. Żądanie odsetek znajduje uzasadnienie w art. 481 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie nie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W przedmiotowej sprawie powód wezwał pozwanego do zapłaty pismem z dnia 2 lipca 2019 roku. Pismo to zostało doręczone pozwanemu w dniu 9 lipca 2019. W piśmie wyznaczono termin zapłaty wskazując, że zapłata powinna nastąpić do dnia 2 sierpnia 2019 roku. Brak zapłaty w powyższym terminie spowodował, że roszczenie stało się wymagalne. Ponieważ 2 sierpnia 2019 roku przypadła na piątek. Odsetki należało naliczyć od pierwszego dnia roboczego po upływie tego terminu tj. od dnia 5 sierpnia 2019 roku.

Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od R. S. (1) na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 7.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty (punkt I wyroku).

W myśl art. 108 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.), Sąd rozstrzyga o kosztach postępowania w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Zgodnie z przepisem art. 98 § 1 z k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W przedmiotowej sprawie powództwo zostało uwzględnione w całości w związku z czym pozwany powinien zwrócić powodowi wszystkie poniesione przez niego koszty procesu. W przedmiotowej sprawie powód poniósł koszt w wysokości 2.217 zł, w tym koszt opłaty sądowej w kwocie 400 zł; koszt wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 1.800 zł (stosownie do § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. - tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 265) oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. W związku z powyższym Sąd zasądził od R. S. (1) na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II wyroku).

Mając powyższe okoliczności na uwadze oraz na podstawie powołanych wyżej przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.